

CAMILLA LÄCKBERG ANDĚLÍČKÁŘKA

motto

detektivka

motto

V detektivní řadě o Erice a Patrikovi již vyšlo:

LEDOVÁ PRINCEZNA

KAZATEL

KAMENÍK

VLASTNÍ SPRAVEDLNOST

ELSYINO TAJEMSTVÍ

MOŘSKÁ PANNA

STRÁŽCE MAJÁKU

ANDĚLÍČKÁŘKA

**CAMILLA
LÄCKBERG**

Praha 2014

Přeložila Vendula Nováková

Copyright © Camilla Läckberg 2011

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin agency AB, Sweden.

Cover art © bürosüd°, München (Munich)

Translation © Vendula Nováková, 2014

ISBN 978-80-267-0130-9

*„Je-li jediný muž schopen takové nenávisti,
představ si, kolik lásky můžeme projevit všichni společně.“*

Rozhodli se, že smutek zaženou renovací. Ani jeden tomuto plánu příliš nevěřil, ale jiný neměli. Druhou možností bylo všechno vzdát a pomalu chřádnout.

Ebba přejela škrabkou po zdi. Barva šla snadno dolů. Už tak se dost odlupovala a Ebbě stačilo jen trochu jí napomocť. Červnové slunce pálilo, na zpoceně čelo se jí lepila ofina a paže jí bolely z těch stále stejných pohybů, které prováděla už třetí den v kuse. Za tu narůstající fyzickou bolest však byla vděčná. Aspoň na chvíli utlumila bolest v srdci.

Otočila se a podívala se na Mårtena, který na trávníku před domem řezal prkna. Patrně vycítil její pohled, protože vzhlédl a zamával jí, jako by byla jeho známá, kterou potkal na ulici. Ebba se přistihla, že mu odpovídá stejným posunkem.

Přestože od té katastrofy uběhlo víc než půl roku, stále nevěděli, jak se k sobě chovat. Každý večer uléhali do manželské postele zády k sobě a úzkostlivě se vyhýbali každému nechtěnému doteku, protože s jeho následky by si nedovedli poradit. Jako by je smutek zcela ovládl a na žádné další city už nezbylo místo. Ani na lásku, něhu či soucit.

Ve vzduchu viselo nevyřčené obvinění. Kéž by ho mohl vyslovit a určit, proti komu je namířeno. Jenže pocit viny nezůstával stejný, měnil intenzitu i formu a neustále na ně útočil ze všech stran.

Ebba se otočila zpátky k domu a zase se chopila škrabky. Pod rukama jí odpadávaly velké kusy bílé barvy a odhalovaly dřevo pod omítkou. Volnou rukou prkna pohladila. Ten dům má duši. Ještě nikdy to nevnímala tak

intenzivně. Malý řadový domek v Göteborgu, který si s Mårtenem koupili, byl téměř nový. Tehdy se jí líbilo, jak září novotou. Teď jí ta novota jen připomínala, co se stalo, a tento polorozpadlý starý dům mnohem víc vystihoval její rozpoložení. Poznávala se ve střeše, kterou zatékalo, v kotli, do kterého se věčně muselo kopat, aby fungoval, a v oknech, kterými tak táhlo, že svíčka na parapetu okamžitě zhasínala. I v její duši přšelo a foukalo. A jiskřičky, které se v sobě snažila vykřesat, nemilosrdně uhasínaly.

Třeba si dá tady na Valö duši do pořádku. Z života na ostrově si nic nepamatovala, ale i tak jí připadalo, že se na sebe rozpomínají. Ostrov ležel kousíček od Fjällbacky. Stačilo sejít dolů k můstku a spatřila, jak se přímořské městečko rozprostírá na druhé straně zálivu. Bílé domky a červené rybářské boudy pod prudkým skalnatým srázem připomínaly perlový náhrdelník. Byla to taková nádhera, až ji z toho bolelo u srdce.

Stékající pot ji zaštípal v očích. Utřela se cípem trička a přimhouřila oči proti slunci. Nad ní kroužili racci. Křičeli a volali na sebe a jejich skřeky se mísily se zvukem motorových člunů projíždějících zálivem. Zavřela oči a nechala se těmi zvuky unášet. Pryč od sebe samé, pryč od...

„Co takhle dát si pauzu a jít se vykoupat?“

Zvukovou kulisu náhle přerušil Mårtenův hlas. Trhla sebou, zmateně potřásla hlavou, ale pak přikývla.

„Tak jo,“ souhlasila a slezla z lešení.

Plavky visely na sušáku za domem. Vyklouzla ze zpočených pracovních šatů a navlékla si bikiny.

Mårten už byl převlečený a netrpělivě na ni čekal.

„Tak jdeme?“ zeptal se a vyrazil po cestičce vedoucí na pláž. Ostrov byl dost velký a zdaleka ne tak nehostinný jako mnoho jiných, menších ostrůvků v bohuslänském souostroví. Stezku obklopovalo bujné listnaté stromové a vysoká tráva. Ebba při chůzi pořádně dupala. Odjakživa měla

strach z hadů, a když tu před několika dny uviděla zmiji, jak se vyhřívá na sluníčku, začala se bát ještě víc.

Terén se pozvolna svažoval k moři a Ebba marně odháněla myšlenku na to, kolik dětských nohou tuhle stezku během let udusalo. Pořád se tomu tady říkalo dětská ozdravovna, i když už sem od třicátých let na ozdravné pobyty děti nejezdily.

„Pozor,“ varoval ji Mårten a ukázal na vyčnívající kořeny stromu.

Jeho ohleduplnost, která by ji měla potěšit, jí připadala spíš úmorná. Naschvál se kořenům nevyhnula a překročila je. Po několika metrech ucítila pod nohama hrubý písek. Dlouhou pláž omývaly vlny. Ebba odhodila ručník a zamířila rovnou do slané vody. O nohy se jí otíraly chaluhy a náhlý chlad jí vyrazil dech, ale brzo jí studená voda připadala osvěžující. Za sebou slyšela, jak na ni Mårten volá. Dělal, jako by to nezaznamenala, a pokračovala dál do hloubky. Když už nedosáhla na dno, začala plavat a po několika tempech doplávala k prámu ukotvenému kousek od břehu.

„Ebbo!“ volal na ni Mårten z pláže, ale ani teď mu neodpověděla a zachytila se schůdků prámu. Potřebovala být chvíli sama. Když si lehne a zavře oči, může si představit, že je trosečnicí na širém moři. Sama. Nemusí brát na nikoho ohled.

Slyšela, jak k ní někdo plave. Když se Mårten vyhoupl na prám, stiskla víčka pevněji k sobě, aby ho ještě aspoň chvíli nemusela vnímat. Chtěla být nerušeně sama. Ne jako teď, kdy s Mårtenem byli od ostatních daleko, ale zároveň stále spolu. Zdráhavě otevřela oči.

Erika seděla u stolu v obývacím pokoji a kolem ní to vypadalo jako po výbuchu bomby. V roztomilém propletení se tu válela auta, panenky, plyšáci a kostýmy na karneval. Tři děti ve věku do čtyř let se s přehledem postaraly o to, aby to u nich doma většinou vypadalo prá-

vě takhle. Ale když měla Erika jednou za čas chvilku bez dětí, obvykle se radši věnovala psaní, než aby uklízela.

Zaslechla, že se otevřely venkovní dveře, vzhledla od počítače a spatřila svého muže.

„Ahoj, co tu děláš? Neměl jsi jet ke Kristině?“

„Máma nebyla doma. To je jí podobné, měl jsem nejdřív zavolat,“ odpověděl Patrik a skopl ze sebe crocsy.

„To opravdu musíš nosit tyhle sandály? A navíc v nich řídit?“ Ukázala na ty odpudivé boty, které byly ještě ke všemu svítivě zelené. Patrikovi je žertem věnovala její sestra Anna a on teď na sebe odmítal vzít cokoli jiného.

Patrik k ní přišel a dal jí pusu. „Vždyť jsou pěkný,“ namítl a zamířil do kuchyně. „Dovolali se ti z toho nakladatelství? Museli být celí žhaví, když to zkoušeli dokonce i přese mě.“

„Chtějí vědět, jestli se letos zúčastním knižního veletrhu, jak jsem slíbila. A já se pořád nemůžu rozhodnout.“

„Jasně že pojedeš. Ten víkend se o děti postarám já, už jsem si zařídil, že nebudu pracovat.“

„Díky,“ řekla Erika, ale v duchu byla na sebe spíš naštvaná, že je za to manželovi vděčná. Kolikrát ona zůstala s dětmi doma, když ho narychlo povolali do práce? Kolikrát jim jeho služba u policie zkazila víkend, svátek nebo večer, protože práce prostě nepočká? Milovala Patrika navzdory, ale někdy měla pocit, jako by si skoro neuvědomoval, že větší díl zodpovědnosti za dům a děti má na krku ona. Copak ona nemá vlastní, a ještě k tomu dost úspěšnou kariéru?

Často slýchala, jak musí být živobytí spisovatelky báječné. S časem může nakládat, jak se jí zlíbí, a je svou vlastní paní. Erika se pokaždé rozčilila. Sice měla svou práci velmi ráda a uvědomovala si, jaké štěstí má, skutečnost však byla trochu jiná. Povolání spisovatelky nemělo se svobodou nic společného. Rozepsaná kniha pohltila veškerý její čas i myšlenky na čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu. Někdy záviděla lidem, kte-

ří přišli do práce, odpracovali si tam osm hodin a vrátili se zase s čistou hlavou domů. Ona se od práce odpoutat nemohla a s rostoucím úspěchem na ni okolí mělo stále vyšší požadavky, které musela skloubit s péčí o rodinu s malými dětmi.

Navíc dost těžko mohla tvrdit, že je její kariéra důležitější než Patrikova. On chránil lidské životy, řešil zločiny a přispíval svou prací k lepšímu fungování společnosti. Ona psala knihy, které se četly pro zábavu. Chápala to a počítala s tím, že nejčastěji zůstane černý Petr v ruce jí, ale občas měla chuť se vzepřít a hlasitě křičet.

S povzdechem vstala a vydala se za manželem do kuchyně.

„Spí?“ zeptal se Patrik a chystal si přísady na svou oblíbenou svačinu: knäckebröt, máslo, kaviár a sýr. Při pomýšlení, že si pak suchar bude máčet v kakau, se Erika otřásla.

„Jo, pro změnu se mi podařilo uložit všechny děti naráz. Dopoledne si krásně hrály, a tak byly všechny tři úplně hotové.“

„To je fajn,“ podotkl Patrik a usadil se s knäckebrotem ke stolu.

Erika se vrátila do obývacího pokoje. Chtěla ještě chvíli psát, než se děti vzbudí. Ukradené chvílky. Nic lepšího ji teď nečeká.

V tom snu hořelo. Vincent stál u okna s očima vytřeštěnými děsem a s nosem přitisknutým ke sklu. Za ním šlehaly plameny výš a výš. Blížily se k němu, pálily jeho blondaté kučery a on bezhlesně křičel. Chtěla se vrhnout k oknu, rozbít sklo a zachránit Vincenta před plameny, které se ho už už chystaly pohltit. Jenže ať dělala co dělala, tělo ji neposlouchalo.

Pak uslyšela Mårtenův hlas. Přetékal výčitkami. Nenáviděl ji, protože Vincenta nezachránila a místo toho jen přihlížela, jak se jim přímo před očima zaživa škvaří.

„Ebbo! Ebbo!“

Jeho hlas ji přiměl k tomu, aby se pokusila znovu. Musí vyběhnout a rozbít sklo. Musí...

„Ebbo, probuď se!“

Někdo jí zatřásl rameny a zvedl ji do sedu. Sen pomalu mizel, ale ona v něm chtěla setrvat, vrhnout se do plamenů a aspoň na okamžik ucítit Vincentovo tělíčko v náruči, než oba zemřou.

„Musíš se vzbudit. Hoří!“

Najednou se úplně probrala. Pach kouře ji dráždil v nose. Zakuckala se, až ji v hrdle zabořelo. Když se rozhlédla, uviděla, jak se dveřmi dovnitř valí kouř.

„Musíme se dostat ven!“ křičel Mårten. „Plaz se pod úrovní kouře. Přijdu za tebou. Jen se nejdřív podívám, jestli požár nejde uhasit.“

Ebba sklouzla z postele a na podlaze se zhroutila. Na tváři cítila teplo prken. V plicích ji pálilo a byla nepochopitelně unavená. Ona přece nezvládne nikam dojít. Chtěla se tomu poddat a usnout. Zavřela oči a cítila, jak ji přemáhá ospalost. Odpočine si tu. Jen na chvíli.

„Vstávej! Musíš!“ zakřičel pronikavým hlasem Mårten a ona se z polospánku probrala. Mårten nikdy nemívá strach. Teď ji hrubě popadl za paži a pomohl jí na všechny čtyři.

Neochotně se začala sunout vpřed po rukou a kolenou. Strach se zmocňoval i jí. S každým nádechem nasávala do plic víc kouře, jako pomalu účinkující jed. Raději se zadusí kouřem, než aby zemřela v ohni. Pomyšlení na to, že by její kůže chytila plamenem, ji přimělo urychleně vylézt ven z pokoje.

Náhle se zarazila, celá zmatená. Měla by přece vědět, kterým směrem je schodiště, ale mozek jako by jí vypověděl službu. Před sebou viděla jen souvislou šedočernou mlhu. Zpanikařila a plazila se dál přímo za nosem, aby aspoň nezůstala trčet uprostřed kouře.

Jakmile se dostala ke schodišti, proběhl kolem ní Mår-

ten s hasicím přístrojem. Bral schody po třech a Ebba ho vyprovázela pohledem. Stejně jako ve snu jí připadalo, že ji tělo už neposlouchá. Její údy odmítaly fungovat. Zůstala bezmocně na všech čtyřech a kouř kolem ní houstl. Znovu se rozkašlala a už nemohla přestat. Se slzícíma očima pomyslela na Mårtena, ale neměla už sílu se o něj bát.

Znovu si uvědomila, jak lákavé by bylo se vzdát. Zmizet, zbavit se smutku, který jí drásl tělo i duši. Před očima se jí zatmělo, pomalu se svezla na zem, spočinula hlavou na pažích a zavřela oči. Kolem ní bylo teplo a měkoučko. Opět ji přepadla ospalost a lákala ji do své náruče. Nechtěla jí ublížit, jen ji obejmout a znovu zacelit její duši.

„Ebbo!“ Mårten ji zatahal za paži a ona se bránila. Chtěla odjet do onoho příjemného a klidného světa, kam měla namířeno. Pak ucítila, že jí dal facku, tvář ji pálila, celá otřesená se ztěžka vyhrabala na nohy a podívala se zpříma Mårtenovi do obličeje. Tvářil se ustaraně a zároveň našťavaně.

„Oheň jsem uhasil,“ oznámil jí. „Ale uvnitř zůstat nemůžeme.“

Pokusil se ji zvednout a odnést, ale bránila se. Po dlouhé době dostala šanci si odpočinout, a on jí to odpírá. Vztekla mu začala bušit pěstmi do hrudi. Byla to úleva dát konečně průchod veškeré zlobě a zklamání, a proto do něj tloukla vší silou, dokud ji nechtyl za zápěstí. Pevně je sevřel a přivinul si ji do náruče. Přitiskl její obličej k sobě a držel ji v pevném objetí. Slyšela, jak mu rychle tluče srdce, a z toho zvuku jí bylo do pláče. Nechala ho, aby ji zvedl do náruče a vynesl ven. Když se zhluboka nadechla chladného nočního vzduchu, už nemohla únavě vzdorovat a upadla do polospánku.

Fjällbacka 1908

Přišli brzy ráno. Matka a nejmenší děti už byly na nobou, ale Dagmar se ještě vyvalovala v posteli. Tak se poznal rozdíl mezi matčinyým vlastním dítětem a ostatními parchanty, o které se starala. Dagmar měla zvláštní výsady.

„Co se děje?“ zavolal otec z pokoje. Stejně jako Dagmar i jeho vytrvalé bušení na dveře probudilo.

„Otevřete! Policie!“

Příchozím zjevně došla trpělivost, dveře se rozletěly a do domu vtrhl muž v policejní uniformě.

Dagmar se celá vyžděšená v posteli posadila a snažila se zakrýt dekou.

„Policie?“ Otec vstoupil do kuchyně a neobratně si zapínal kalhoty. Na propadlém hručníku mu sem tam rostly řídké chomáče šedých chlupů. „Jen si obleču košili a hned si všechno vysvětlíme. To musí být nějaký omyl. Tady žijí samí spořádaní lidé.“

„Bydlí tu Helga Svenssonová, že ano?“ ujišťoval se policista. Za ním čekali další dva muži. Museli se na sebe mačkat, protože kuchyně byla plná postelí a bylo v ní těsno. V tuto chvíli u nich bydlelo pět dětí.

„Jmenuju se Albert Svensson a Helga je moje žena,“ prohlásil otec. Košili už si oblékl a ruce si založil na prsou.

„A kde je vaše žena?“ zeptal se policista vyzývavě.

Dagmar si všimla, že se otci mezi obočím objevila ustaraná vráska. Kvůli všemu si dělá starosti, říkávala matka neustále. Zbytečně se nervuje.

„Matka je vzadu na zabradě s dětmi,“ odpověděla Dagmar a zdálo se, že si jí policisté všimli až teď.

„Díky,“ řekl policista, který měl celou dobu slovo, otočil se a odkráčel.

Otec je následoval v těsném závěsu. „To přece nemůžete, jen tak

vtrhnout slušným lidem do domu. Takhle nás vyděsit. Okamžitě mi povězte, o co tu jde."

Dagmar odhodila deku, spustila noby na studenou podlahu kuchyně a rozběhla se za nimi jen v noční košili. Za rohem se prudce zastavila. Dva policisté drželi matku pevně za paže. Bránila se, muži námahou oddechovali a snažili se, aby jim nevyklouzla. Děti ječely a prádlo, které matka zrovna věšela, se v nastalém zmatku poroučelo k zemi.

"Matko!" zvolala Dagmar a vyrazila jí v ústrety.

Vrhl se k nobám jednoho z policistů a vši silou se mu zakousla do stehna. Vykřikl, uvolnil sevření, obrátil se a vlepil Dagmar takovou facku, až upadla naznak. V úžasu zůstala sedět na trávě a prsty si přejížděla planoucí tvář. Za celých osm let jejího života ji nikdo neuhodil. Samozřejmě viděla, jak mladší děti dostávají výprask, ale na Dagmar matka nikdy ruku nevztáhla. A proto se ani otec neodvažoval jí dotknout.

"Jak si dovoluujete bít mou dceru?" Matka kolem sebe zuřivě kopala.

"To není nic proti tomu, co máte na svědomí vy." Policista znovu pevně sevřel Helžinu paži. "Jste podezřelá z vraždy několika dětí a máme právo vám prohlédat dům. A věřte mi, že to uděláme velmi důkladně."

Dagmar viděla, jak matka klesla na kolena. Tvář měla stále v jednom obni a srdce jí v budi prudce bušilo. Děti kolem ní ječely, jako by nastal soudný den. A možná i nastal. I když Dagmar nechápala, co se tu děje, matčin výraz ve tváři jí odhalil, že jejich svět se právě rozpadl na kousky.

„Patriku, můžeš zajet na Valö? Dostali jsme hlášení, že tam hořelo, a máme podezření na žhářský útok.“

„Cože? Prosím? Cos říkala?“

Patrik už vstával. Přidržel si telefon u ucha a natahoval si džíny. Rozespale se podíval na hodiny. Čtvrt na osm. Chvilíčku přemýšlel, co Annika takhle brzy na stanici dělá.

„Na ostrově Valö hořelo,“ zopakovala Annika trpělivě. „Hasiči tam vyjeli časně ráno, ale mají podezření, že požár někdo založil.“

„Kde na Valö?“

Erika se v posteli vedle něj převalila.

„Co se děje?“ zamumlala.

„Práce. Musím hned jet na Valö,“ zašeptal. Když dvojčata jednou za čas spala déle než do půl sedmé, připadalo mu zbytečné je budit.

„Je to v bývalé dětské ozdravovně,“ ozvalo se z telefonu.

„Fajn. Hned vyrážím se člunem. Brnknu Martinovi a probudím ho, službu máme dnes my dva, že?“

„Přesně tak. Uvidíme se pak na stanici.“

Patrik ukončil hovor a oblékl si tričko.

„Co se stalo?“ zeptala se Erika a posadila se.

„Hasiči mají podezření, že někdo založil požár v bývalé ozdravovně.“

„V dětské ozdravovně? Někdo se to tam snažil zapálit?“ Erika spustila nohy na zem.

„Slibuju, že ti o tom pak povím,“ usmál se Patrik. „Však vím, že tě ten dům eminentně zajímá.“

„To je ale zvláštní shoda okolností, že se to tam někdo snaží podpálit, zrovna když se Ebba vrátí.“

Patrik potřásl hlavou. Ze zkušenosti věděl, že se jeho žena ráda vkládá do věcí, do kterých jí nic není, do všeho se bez rozmyšlení vrhá a hned dělá dalekosáhlé závěry. A často se i trefí, to jí musel přiznat. Ale někdy zase všechno jen zkomplikuje.

„Annika mi řekla, že je tam podezření na žhářský útok. Nic dalšího nevím a nemusí to vůbec znamenat, že k něčemu takovému opravdu došlo.“

„To ne, ale uznej,“ nedala se Erika, „přece jen je to divné, že se něco takového přihodilo právě teď. Nemůžu jet s tebou? Stejně jsem se tam chtěla vypravit, abych si trochu popovídala s Ebbou.“

„A kdo se asi tak postará o děti? Řekl bych, že je Maja ještě trochu malá na to, aby klukům vařila kaši.“

Dal Erice pusu na tvář a už sbíhal ze schodů. Za sebou slyšel, že se dvojčata jako na zavolanou dala do pláče.

Patrik a Martin si cestou na Valö řekli jen pár slov. Po myšlení, že na ostrově došlo ke žhářskému útoku, je děsilo a odmítali mu uvěřit. A když se blížili k ostrovu a rozprostřel se před nimi idylický pohled, zdálo se jim to ještě méně pravděpodobné.

„Tady je tak hezky,“ poznamenal Martin, když stoupali po cestičce od přístavního mola, kde Patrik uvázal člun.

„Snad tu nejsi poprvé?“ zeptal se Patrik, ale na Martina se neobrátil. „Byl jsi tu přece tenkrát o těch Vánocích.“

Martin neodpověděl, jen něco zamumlal. Zdálo se, že na ty osudné Vánoce, kdy se na ostrově stal proti své vůli účastníkem rodinného dramatu, nechce příliš vzpomínat.

Před nimi se rozprostírala ohromná travnatá plocha. Zastavili se a rozhlíželi se kolem.

„Mám odtud spoustu pěkných vzpomínek,“ řekl Patrik. „Jezdili jsme sem každý rok se školou a jedny prázdniny jsem se tady na letním táboře učil plachtit. Na tom trávníku jsme vždycky hráli fotbal a baseball.“

„Sem asi jezdili na tábory úplně všichni z okolí. Proto mi připadá trochu zvláštní, že se té budově dodnes říká ozdravovna.“

Patrik pokrčil rameny a oba rychlým krokem pokračovali směrem k domu.

„Zkrátka se to tehdy vžilo. Jako internát sloužil dům vlastně jen krátkou dobu a předtím v něm bydlel tamten Schlesinger, ale po tom asi nikdo tohle místo pojmenovat nechtěl.“

„O tom pomateném dědkovi jsem taky slyšel,“ přisvědčil Martin a zanařádal, protože ho jedna větev švihla do obličeje. „Komu patří dům dnes?“

„Myslím, že tomu páru, co tam teď bydlí. Pokud vím, po těch událostech v roce 1974 spravoval dům kraj. Je škoda, že tak zchátral, ale zdá se, že se noví majitelé pustili do rekonstrukce.“

Martin vzhlédl k domu, jehož celé průčelí pokrývalo lešení. „Může z toho být nádherné bydlení. Doufám, že toho oheň moc nepoškodil.“

Pokračovali ke kamennému schodišti, které vedlo k venkovním dveřím. Vládl tu klid a několik mužů z fjällbackského sdružení dobrovolných hasičů si právě balilo věci. Musí se v těch tlustých kombinézách šíleně potit, pomyslel si Patrik. Navzdory tomu, že bylo časně ráno, začínalo být nepříjemné vedro.

„Nazdar!“ Vedoucí hasičského sboru Östen Ronander jim vyšel v ústřety a kývl jim na pozdrav. Ruce měl černé od sazí.

„Ahoj, Östene. Co se to tu stalo? Annika mi říkala, že máte podezření na žhářský útok.“

„No, rozhodně to tak vypadá. Ale my nejsme zcela kompetentní k tomu, abychom to posoudili z čistě technického hlediska, takže doufám, že Torbjörn už je na cestě.“

„Cestou jsem mu volal, měl by dorazit...“ Patrik se podíval na hodinky, „asi za půl hodiny.“

„Fajn. Chcete zatím nakouknout dovnitř? Snažili jsme se, abychom nepoškodili žádné stopy. Když jsme přijeli, majitel už požár uhasil hasicím přístrojem, a tak jsme se jen ujistili, že nikde nic nedoutná. Nic dalšího jsme udělat nemohli. Tak se na to pojdte podívat.“

Östen ukázal do haly. Podlaha u prahu dveří byla ohořelá a tmavá skvrna vytvářela nepravidelný obrazec.

„Petrně sem nalili nějakou hořlavou kapalinu?“ Martin se tázavě podíval na Östena a ten přikývl.

„Řekl bych, že někdo nalil kapalinu pod dveře a zapálil ji. Podle zápachu bych usuzoval na benzin, ale Torbjörn a jeho chlapi se určitě vyjádří přesněji.“

„Kde jsou obyvatelé domu?“

„Čekají za domem na zdravotníky, kteří se bohužel opozdili kvůli dopravní nehodě. Vypadají dost v šoku a myslím jsem si, že ocení klid. Kromě toho si říkám, že bude lepší, když se tu bude motat co nejmén lidí, než se vám podaří zajistit důkazy.“

„Dobře jsi to zařídil.“ Patrik poklepal Östena po rameni a obrátil se k Martinovi. „Půjdeme si s nimi promluvit?“

Nečekal na odpověď a hned vyrazil k zadní části domu. Když zabočili za roh, uviděli kousek dál venkovní posezení. Zahradní nábytek vypadal omšele, jako by už spoustu let vzdoroval větru a dešti. U stolu seděla dvojice kolem pětatřiceti a působila ztraceně. Jakmile si jich muž všiml, vstal a šel jim naproti. Napřáhl ruku. Byla hrubá a mozolnatá, jako by často pracoval s nářadím.

„Mårten Stark.“

Patrik a Martin se také představili.

„Vůbec tomu nerozumíme. Hasiči říkali něco o žhářském útoku?“ Připojila se k nim i Mårtenova žena. Byla malá a drobná, a i když Patrik sám byl střední postavy, dosahovala mu jen k rameni. Vypadala křehce a choulostivě a i v panujícím vedru se třásla zimou.

„To je jen jedna z variant. Nic ještě nevíme jistě,“ uklidňoval ji Patrik.

„Tohle je moje žena Ebba,“ doplnil Mårten a unaveně si přešel rukou tvář.

„Můžeme se někde posadit?“ zeptal se Martin. „Rádi bychom se dozvěděli něco bližšího o tom, co se tu stalo.“

„Samozřejmě, posadíme se třeba tamhle,“ odvětil Mårten a ukázal na zahradní sezení.

„Kdo si všiml požáru jako první?“ Patrik se podíval na Mårtena, který měl na čele černou šmouhu a stejně jako Östen ruce černé od sazí. Mårten zachytil jeho pohled a sklopil zrak ke svým rukám, jako by si až teď všiml, jak jsou umazané. Pomalými pohyby si otřel dlaně o džíny a pak odpověděl:

„Já. Probudil jsem se a ucítil podivný zápach. Rychle mi došlo, že v přízemí asi hoří, a snažil jsem se vzbudit Ebbu. Chvilí mi to zabralo, spala velmi tvrdě, ale nakonec se mi ji podařilo dostat z postele. Běžel jsem pro hasicí přístroj a soustředil se na jedinou věc: že musím ten oheň uhasit.“ Mårten vyprávěl tak překotně, až se zadýchal. Odmlčel se, aby nabral dech.

„Myslela jsem, že umřu. Byla jsem si tím naprosto jistá.“ Ebba si nervózně pohrávala s rukama a Patrik se na ni soucitně podíval.

„Popadl jsem pěnový hasicí přístroj a začal jsem jím jako šílený stříkat na plameny dole v hale,“ navázal Mårten. „Nejdřív se zdálo, že to vůbec nezabírá, ale kropil jsem dál a oheň najednou uhasl. Kouř tu však zůstal, byl úplně všude.“ Znovu se prudce nadechl.

„Já to nechápu, proč by někdo...?“

Ebbin hlas zněl nepřítomně a Patrik předpokládal, že Östen měl pravdu: byla v šoku. To by také vysvětlovalo, proč se třese, jako by měla zimnici. Až dorazí zdravotníci, musí Ebbu pořádně prohlédnout a ujistit se, že ani jí ani Mårtenovi kouř neublížil. Mnoho lidí vůbec neví, že kouř je nebezpečnější než samotný oheň. Nadýchat se kouře může mít následky, které se projeví až za nějaký čas.

„Proč si myslíte, že požár někdo založil?“ zeptal se Mårten a znovu si promnul obličej. Patrně toho moc nenaspal, pomyslel si Patrik.

„Jak už jsem říkal, ještě nevíme nic jistě,“ odpověděl váhavě. „Určité skutečnosti tomu nasvědčují, ale nechci se pouštět do širších výkladů, dokud to nepotvrdí technici. Nezaslechli jste předtím v noci něco zvláštního?“

„Ne, probudil jsem se, když už hořelo.“

Patrik pokývl k domu kousek od nich. „Jsou sousedé doma? Nevšimli si třeba někoho cizího, jak se tu potuluje?“

„Mají dovolenou, na tomhle konci ostrova jsme teď úplně sami.“

„Víte o někom, kdo by vám chtěl ublížit?“ zapojil se do rozhovoru Martin. Často nechával Patrika, aby výsledky vedl, ale vždy pozorně naslouchal a pozoroval, jak vyslychaní reagují. A to bylo stejně důležité, ne-li důležitější, jako klást ty správné otázky.

„Ne, nikdo mě nenapadá.“ Ebba pomalu zavrtěla hlavou.

„Moc dlouho tu nebydlíme. Jen dva měsíce,“ doplnil Mårten. „Dům patřil Ebbiným rodičům, ale celé roky se pronajímal a Ebba se do něj vrátila až teď. Rozhodli jsme se, že to tu dáme do pořádku a pěkně to zvelebíme.“

Patrik a Martin se na sebe rychle podívali. Historie domu včetně Ebbiny minulosti byla v kraji dobře známá, ale při této příležitosti se nehodilo ji vytahovat. Patrik byl rád, že Erika zůstala doma. Ta by se zcela jistě neovládla.

„Kde jste žili předtím?“ otázal se Patrik, i když podle Mårtenova výrazného nářečí dokázal odpověď uhádnout.

„V Göteborgu,“ řekl Mårten.

„Nemáte tam s někým nevyřízené účty?“

„Nemáme s nikým nevyřízené účty, v Göteborgu ani nikde jinde,“ odpověděl Mårten úsečně.

„A proč jste se rozhodli přestěhovat sem?“ nevzdával se Patrik.

Ebba sklopila oči ke stolu a začala si pohrávat s náhr-

delníkem, který měla kolem krku. Byl to stříbrný řetízek s krásným přívěškem představujícím anděla.

„Umřel nám syn,“ hlesla Ebba a sevřela andílka tak pevně, až se jí řetízek zařízl do krku.

„Potřebovali jsme změnit prostředí,“ vysvětlil Mårten. „Tenhle dům tu postupně chátral a nikdo se o něj nestaral. Brali jsme to jako šanci začít znovu. Pocházím z rodiny hospodských, takže mi připadalo přirozené otevřít si vlastní podnik. Chtěli jsme začít penzionem a pak postupně prostory nabízet k pořádání konferencí.“

„Vypadá to, že vás čeká spousta práce.“ Patrik se zadíval na velký dům s bílou oprýskanou fasádou. Umínil si, že se jich na mrtvého syna nebude dál vyptávat. V obličejích se jim zračila až příliš velká bolest.

„My se práce nebojíme. Dokud to půjde, budeme pokračovat. Pokud nám dojdou síly, najmeme si řemeslníky na výpomoc, ale raději bychom ty peníze ušetřili. I tak to bude celkem oříšek, abychom s penězi vůbec vyšli.“

„Takže si nevybavujete vůbec nikoho, kdo by chtěl uškodit vám nebo vašemu podniku?“ nedal se odbýt Martin.

„Podniku? Jakému podniku?“ Mårten se ironicky zasmál. „A jak už jsem říkal, nenapadá nás nikdo, kdo by byl něčeho takového schopný. My zkrátka žijeme spořádaně, jako obyčejní lidi.“

Patrik pomyslel na Ebbino rodinné zázemí. Neznal moc obyčejných lidí, kteří by v minulosti prožili něco tak osudového a záhadného jako ona. To, co se Ebbině rodině přihodilo, se stalo zdrojem spousty historek a divokých spekulací ve Fjällbace i širokém okolí.

„Jedině že by...?“ Mårten se tázavě podíval na Ebbu, která se zatvářila nechápavě. Stále na ni upíral pohled a dopověděl: „Jediná podivná věc, co mě napadá, jsou ta přání k narozeninám.“

„Přání k narozeninám?“ pobídl ho Martin.

„Ebbě odmalička ke každým narozeninám chodí přání

podepsané jenom písmenem G. Její adoptivní rodiče nikdy nezjistili, kdo ta přání posílá. Dostávala je do schránky nadále i poté, co se z domova odstěhovala."

"A Ebba také neví, od koho můžou být?" zeptal se Patrik, než mu došlo, že o ní mluví, jako by tu nebyla. Otočil se k ní a zopakoval: „Nemáte sebemenší tušení, kdo vám ta přání posílá?"

"Ne."

"A co vaši adoptivní rodiče? Jste si jistá, že o ničem nevědí?"

"Nemají tušení."

"Navázal s vámi tento G. kontakt nějakým jiným způsobem? Vyhrožoval vám?"

"Ne, nikdy. Že ne, Ebbo?" Mårten se natáhl k Ebbě, jako by se jí chtěl dotknout, ale pak nechal ruku zase klesnout do klína.

Zavrtěla hlavou.

"A máme tu Torbjörna," poznamenal Martin a ukázal směrem k cestičce.

"Dobře, myslím, že toho necháme, abyste si trochu odpočali. Zdravotníci jsou na cestě, a pokud vás budou chtít odvézt do nemocnice, myslím, že byste je měli poslechnout. Takovéhle věci není dobré brát na lehkou váhu."

"Díky," řekl Mårten a vstal. „Dejte nám vědět, jestli něco zjistíte."

"Určitě." Patrik věnoval Ebbě poslední ustaraný pohled. Stále působila, jako by byla uzavřená v bublině. Uvažoval, jak ji asi ovlivnila tragédie z dětství, ale pak se přinutil na to nemyslet. Teď se musí soustředit na práci, která ho čeká. Musí chytit případného žháře.

Fjällbacka 1912

Dagmar stále nechápala, jak se to mohlo stát. Všechno jí vzali a zůstala úplně sama. Ať šla kam šla, lidé si o ní za jejími zády šep-tali ošklivé věci. Nenáviděli ji za to, co udělala její matka.

V noci se jí někdy po matce a otci zastesklo natolik, že zatína-la zuby do polštáře, aby nahlas neplakala. Kdyby se dala do plá-če, ta čarodějnice, u níž bydlela, by ji zmalovala domodra. Občas se jí nepodařilo potlačit výkřiky, to když ji ovládly tak příšerné noční můry, že se probouzela celá zpocená. Ve snech vídala matči-nu a otcovu useknutou hlavu. Nakonec je totiž popravili. Dagmar u toho nebyla, ale stejně měla ten výjev stále před očima.

Někdy ji ve snu pronásledovaly i obrazy dětí. Když policie vy-kopala udusanou zem ve sklepech, našla tam osm nemluvňat. Aspoň to říkala ta čarodějnice. „Osm ubohých děťátek,“ pohoršovala se a kroutila hlavou, pokaždé když přišel někdo na návštěvu. Přícho-zí Dagmar probodávali pohledem. „Ta holka o tom určitě věděla,“ říkali. „I když byla tak malá, muselo jí přece být jasné, co se tam odebrává.“

Dagmar se nenechala zlomit. Bylo jí jedno, jestli to je pravda nebo ne. Matka i otec ji měli rádi a o tamta urvaná a umouněná děcka stejně nikdo nestál. Proto přece skončila u nich. Matka dlou-hé roky dřela jako mezek a jako dík za to, že se starala o nechtěné děti, ji ponížili, vysmáli se jí a nakonec ji zabili. To stejné udělali otci. Pomáhal matce děti pohřbívat, a proto rozhodli, že si i on za-slouží zemřít.

Poté co policisté rodiče odvedli, umístili ji u téhle čarodějnice. Ni-kdo ji nechtěl vzít k sobě, ani příbuzní, ani přátelé. Nikdo nechtěl mít s jejich rodinou nic společného. Andělíčkářka z Fjällbacky – tak začali matce říkat toho dne, kdy malé kostřičky objevili. Dnes už se o ní zpívaly i písničky. O vražednici, která topila děti v kádi, a o je-jím manželovi, který je pak zakopal ve sklepech. Dagmar uměla ty pís-

ničky nazpaměť, usmrkaní potomci její pěstounky jí je totiž donekonečna opakovali.

Toble všechno se dalo snést. Byla matčina a otcova princeznička a věděla, že byla chtěné a milované dítě. Jediné, co ji pokaždé roztráslu hrůzou, byl zvuk kroků, když se k její posteli po špičkách plíží pěstoun. V těch chvílích si Dagmar přála, aby raději zemřela spolu s matkou a otcem.

Josef nervózně přejel palcem kámen, který držel v ruce. Tahle schůzka je důležitá a Sebastian ji nesmí pokazit.

„Tady to je.“ Sebastian ukázal na nákresy, které položil na stůl v zasedací místnosti. „Tady máte naši vizi. A *Project for Peace in Our Time*.“

Josef si v duchu povzdychl. Nebyl si příliš jistý, že lidé z obecního úřadu ocení nicneříkající fráze v angličtině.

„Můj partner chce říct, že to je pro tanumskou obec fantastická šance, jak udělat něco pro mír. Iniciativa, která vám zajistí dobrou reputaci.“

„Mír na zemi, to je přece něco. A finančně to taky nevypadá vůbec špatně. Výhledově by to podpořilo turistiku a vytvořilo pracovní místa pro přistěhovalce. Přece víte, jak je tohle důležité.“ Sebastian zvedl ruku a zamnul prsty. „Víc peněz do obecní kasy.“

„To ano, ale hlavně je to důležitý mírový projekt,“ pokračoval Josef a jen stěží se ovládl, aby Sebastiana nekopl do holeně. Dopředu věděl, že to takhle dopadne, když přijme Sebastianovy peníze, ale neměl zkrátka na výběr.

Erling W. Larson přikývl. Po skandálu s renovací Lázeňského domu ve Fjällbace byl na chvíli odstaven, ale teď se do komunální politiky zase vrátil. Takovýto projekt by mohl ukázat, že se s ním nadále musí počítat, a Josef doufal, že si to uvědomuje.

„Podle našeho názoru to zní zajímavě,“ řekl Erling. „Mohli byste nám trochu blíže vysvětlit, jak si to celé představujete?“

Sebastian se nadechl a už se chystal spustit, ale Josef ho předešel.

„Tohle je kus historie,“ začal a pozvedl kámen, který držel v ruce. „Albert Speer nakupoval pro Říši žulu z kamenného lomu v Bohuslānu. Společně s Hitlerem měl velké plány, že promění Berlín ve světové hlavní město, Germánii. Žulu měli na lodích převážet do Německa a používat ji jako stavební materiál.“

Josef vstal a začal při řeči popocházet sem a tam. V myšlenkách slyšel dusot pochodujících německých vojáků. Ten zvuk, o kterém mu jeho rodiče tolikrát s hrůzou vyprávěli.

„Jenže pak se válka otočila,“ pokračoval. „Z Germánie zůstal jen model, o kterém mohl Hitler během svých posledních dní jen snít. Nenaplněný sen, vize majestátních památníků a budov, za jejichž stavbu by miliony Židů zaplatily životem.“

„To je hrůza,“ poznamenal Erling nevzrušeně.

Josef se na něj odevzdaně podíval. Nechápou to, nikdo to nechápe. Ale on jim nedovolí zapomenout.

„Většina nákladu žuly se odsud nestihla odvézt...“

„A tady do toho vstupujeme my,“ skočil mu do řeči Sebastian. „Napadlo nás, že bychom z této žuly vyráběli upomínkové předměty s mírovou symbolikou a prodávali je. Může to přinést spoustu peněz, když se to dobře zaonačí.“

„Za ty peníze bychom postavili muzeum se zaměřením na židovskou historii a na postoj Švédska k židovství, například co se naší údajné neutrality za války týče,“ doplnil Josef.

Znovu se posadil, Sebastian mu položil paži kolem ramen a pevně stiskl. Josef se musel držet, aby mu ruku nesetřásl. Místo toho se strnule usmál. Připadal si stejně proradně jako kdysi na Valö. Ani tehdy ani teď neměl se Sebastianem a dalšími takzvanými kamarády nic společného. Ať se bude snažit, jak chce, do toho nóbl světa, kam patřili John, Leon a Percy, nikdy nepronikne. A ani o to nestojí.

Teď ale Sebastiana potřebuje. Je to jediná šance, jak uskutečnit svůj dlouholetý sen: vzdát poctu židovskému odkazu a zveřejnit informace o křivdách, které byly a stále jsou páchány na židovském národu. Pokud bude muset uzavřít smlouvu s ďáblem, udělá to. Doufal však, že až nazraje čas, zase se ho zbaví.

„Přesně jak můj společník říká,“ hlaholil Sebastian, „vznikne tu opravdu důstojné muzeum, za kterým připutují turisté z celého světa. A vám se za ten projekt dostane velkého uznání.“

„To vůbec nezní špatně,“ souhlasil Erling. „Co myslíš?“ Obrátil se na Una Brorssona, svého zástupce z obecního úřadu, který měl navzdory teplému počasí na sobě kostkovanou flanelovou košili.

„Možná bychom se na to mohli mrknout,“ zabručel Uno. „Ale záleží na tom, kolik by do toho musela vložit obec. Doba je zlá.“

Sebastian se na něj široce usmál. „Určitě se dohodneme. Hlavní je zájem a dobrá vůle. Já sám do toho investuji velké peníze.“

Jenže jim už neprozradíš, za jakých podmínek, pomyslel si Josef. Zatnul zuby. Nezbývá mu, než mlčky brát, co se dává, a soustředit se na svůj velký cíl. Naklonil se kupředu a potřásl Erlingovi napřaženou rukou. Teď už není cesty zpět.

Jizvička na čele, pár jizev po těle a lehké napadání na nohu při chůzi. To byly jediné viditelné stopy po nehodě, jíž se stala obětí před rokem a půl. Při té nehodě přišla o dítě, které čekala s Danem, a sama málem umřela.

Její duše se tak dobře nezaohojila. Anna si uvnitř stále připadala rozdrásaná.

Před domovními dveřmi na okamžik zaváhala. Někdy pro ni bylo těžké vidět, jak Erika ze všeho lehce vyvázla. Na sestře nehoda žádné stopy nezanechala, o nic př ní nepřišla. Zároveň měla setkání s Erikou na Annu bla-

hodárný účinek. Rány na Annině duši bolely a svědily, ale chvíle s Erikou jako by je pomáhaly zacelovat.

Anna si nikdy neuměla představit, že léčebný proces bude tak zdlouhavý. Naštěstí. Kdyby tušila, jak dlouho to potrvá, možná by se nikdy nevyburcovala z apatie, která ji zachvátila, když se její život rozpadl na tisíc kousků. Nedávno Erice žertem řekla, že si připadá jako jedna z těch starožitných váz, které vídala při své práci v aukční společnosti. Váza, která spadla na zem, rozbila se a pak ji někdo s velkým úsilím slepil dohromady. I když na dálku vypadala celá, při bližším zkoumání byly všechny praskliny až bolestně zřetelné. Ale vlastně to nemyslela žertem, uvědomila si Anna a zazvonila u Eričiných dveří. Přesně tak se cítí. Jako rozbitá váza.

„Pojď dál!“ zavolala Erika odněkud z domu.

Anna vstoupila a zula se.

„Hned jsem u tebe, zrovna přebaluju dvojčata.“

Anna pokračovala do kuchyně, kde se cítila jako doma. V tomto domě s Erikou vyrůstaly a Anna tu znala každický koutek. Před několika lety z toho vzešla hádka, která jejich vztah málem zničila, ale to bylo v jiné době, v jiném světě. Teď už si z toho dokonce byly schopné dělat legraci a vtipkovaly o „OSL“ a „OPL“, což znamenalo „Období s Lucasem“ a „Období po Lucasovi“. Anna se otřásla. Svatosvatě si slíbila, že na svého exmanžela Lucase a to, čeho se dopustil, bude myslet co nejméně. Teď už je pryč. Jediné, co jí po něm zbylo, bylo zároveň to jediné dobré, co jí kdy dal: Emma a Adrian.

„Dáš si kafe a něco sladkého?“ Erika vešla do kuchyně, na každém boku obtížena jedním dvojčetem. Když kluci uviděli tetu, rozzářili se a Erika je postavila na podlahu. Ihned vystřelili za Annou, přilepili se na ni a vyžadovali, aby je vzala na klín.

„Jenom klid, vejdete se tam oba.“ Anna jednoho po druhém zvedla k sobě. Pak vzhlédla k Erice. „Podle toho, co tu máš.“ Natáhla krk, aby se podívala, co jí Erika nabídne.

„Co bys řekla babiččinu rebarborovému koláči s mandlovým krémem?“ Erika jí ukázala koláč v průhledném igelitovém pytlíku.

„To si děláš legraci. Tomu přece nemůžu odolat.“

Erika odkrojila pár pořádných kousků koláče, naservírovala je na ták a položila na stůl. Noel se na koláč okamžitě vrhl, ale Anna na poslední chvíli stihla ták odsunout. Jeden kousek si vzala a odlomila z něj trochu pro Noela a Antona. Noel si do pusy štěstím bez sebe nacpal na jednu celou svůj díl, zatímco Anton opatrně okusoval krajíček toho svého a široce se usmíval.

„Oni jsou každý úplně jiný,“ poznamenala Anna a láskyplně jim pocuchala blondaté hlavičky.

„Myslíš, jo?“ opáčila Erika ironicky a potřásla hlavou.

Nalila jim kávu a automaticky umístila Annin hrnek tak, aby na něj dvojčata nedosáhla.

„Udržíš je, nebo si mám jednoho vzít?“ zeptala se Anny, která se usilovně snažila zvládnout všechno najednou: děti, kávu i koláč.

„V pohodě, je to moc fajn mít je takhle u sebe.“ Anna si přivoněla k Noelově hlavičce. „A kde je vlastně Maja?“

„Nemůže se odtrhnout od televize. Její novou životní láskou je Mojje z pořadu *Mimmi a Mojje*. Teď zrovna se dívá na Mimmi a Mojjeho v Karibiku a já se asi pozvracím, jestli ještě jednou uslyším tu písničku *Na slunečné pláži v Karibiku*.“

„Adrian teď šílí z Pokémonů a já se z toho taky asi brzo zblázním.“ Anna se opatrně napila kávy, bez sebe strachy, aby nic nevyhlila na jedenapůlleté chlapečky, kteří se jí hemžili na klíně. „A co Patrik?“

„V práci. Podezření na žhářský útok na Valö.“

„Na Valö? A v kterém domě?“

Erika na chvíli zaváhala. „V bývalé ozdravovně,“ odpověděla pak s potlačovaným vzrušením.

„Uf, neděs mě. Z toho místa mi vždycky naskakovala husí kůže. Jak mohli tehdy jen tak zmizet?“

„Já vím. Snažila jsem se o tom něco vypátrat a říkala jsem si, že bych o tom mohla napsat knihu, jestli něco najdu. Jenže jaksi nebylo od čeho se odpíchnout. Až teď.“

„Jak to myslíš?“ Anna si pořádně ukousla z rebarbového koláče. Ten recept od babičky dostala také, ale pekla asi tak často, jako mandlovala povlečení. Tedy nikdy.

„Vrátila se.“

„Kdo?“

„Ebba Elvanderová. Dnes se tedy jmenuje Starková.“

„Ta malá holčička?“ Anna vykulila na Eriku oči.

„Přesně ta. Přestěhovala se s manželem na Valö a vypadá to, že to tam opravují. A teď se jim dům někdo pokusil podpálit. To přece není jen tak.“ Erika už se ani nesnažila skrýt své vzrušení.

„A nemůže to být náhoda?“

„Jistě že může. Ale stejně je to docela zvláštní. Ebba se vrátí a najednou se začnou dít věci.“

„Stala se zatím *jedna* věc,“ brzdila ji Anna. Věděla, jak snadno se Erika pustí do vymýšlení nejrůznějších teorií. To, že sestra napsala řadu knih založených na pečlivém výzkumu a faktech, byl úplný div a Anna to nikdy nedokázala úplně pochopit.

„No jo, jedna věc,“ připustila Erika a gestem ruky to odmávala. „Nemůžu se dočkat, až Patrik přijde domů. Vlastně jsem chtěla jet s ním, jenže mi neměl kdo pohlídat děti.“

„A nepřijde ti, že by to vypadalo trochu divně, kdybys tam jela s ním?“

Antona a Noela už omrzelo sedět tetě na klíně. Slezli na zem a rozběhli se do obýváku.

„No a co, stejně tam chci v nejbližších dnech zajet a s Ebbou si promluvit.“ Erika jim dolila kávu.

„Opravdu by mě zajímalo, co se s tou rodinou stalo,“ přemýšlela Anna.

„Mamiiiiii! Ať jdou pryč!“ Maja v obýváku řvala jako tur a Erika s povzdechem vstala.

„Věděla jsem, že už mi bylo dopřáno sedět moc dlouho. A takhle je to celé dny. Maja ze svých mladších bráchrů šílí. Ani nevím, kolikrát denně ji před nimi musím zachraňovat.“

„Hmm,“ zamumlala Anna a dívala se, jak Erika pospíchá pryč. Píchlo ji u srdce. Co by za to dala, kdyby sama nemohla chvíli v klidu posedět.

Fjällbacka se předváděla ze své nejlepší stránky. Z mola u loděnice, kde John seděl se svou ženou a jejími rodiči, měl výhled na celý přístav. Nádherné počasí přilákalo ještě víc jachtařů a turistů než obvykle a řady lodí a člunů se v těsných rozestupech pohupovaly u pontonů. Z lodí byla slyšet hudba a veselý smích. John s přivřenýma očima pozoroval ten výjev plný života.

„Je škoda, že je dnes Švédsko tak úzkoprsé.“ John pozvedl sklenici a napil se vychlazeného růžového vína. „Všichni mluví o demokracii a o tom, že každý má právo být vyslyšen, ale my se vyjadřovat nesmíme. My snad raději abychom neexistovali. Všichni zapomínají na to, že si nás zvolili lidi. Dostatečné množství Švédů dalo najevo, že jsou hluboce nespokojeni s tím, jak to v téhle zemi chodí. Chtějí změnu a my jsme jim ji slíbili.“

Postavil skleničku zase na stůl a dal se do loupání dalších krevet. Na jeho talíři už se vršila celá hromada oloupaných krunýřů.

„Je to přišerné,“ souhlasil jeho tchán, natáhl se k míse s krevetami a nabral si jich pořádnou hrst. „Když tu jednou máme demokracii, mělo by se přece naslouchat tomu, co lidi chtějí.“

„A všichni přece vědí, že spousta přistěhovalců sem leze jen kvůli sociálním dávkám,“ doplnila tchyně. „Kdyby se sem stěhovali jen cizinci, kteří chtějí pracovat a začlenit se do společnosti, tak by to ještě šlo. Rozhodně ale nemám chuť, aby se z mých daní financovalo živobytí takovýchhle vyžírek.“ Už se jí trochu pletl jazyk.

John si povzdechl. Hlupáci. Vůbec nevědí, o čem mluví. Stejně jako většina voličského stáda ten problém zjednodušují. Nejsou schopni vidět věci v kontextu. Tchán a tchyně byli zosobněním nevědomosti, kterou z duše nesnášel. A teď tu s nimi bude celý týden trčet.

Liv ho konejšivě pohládila po stehně. Věděla, co si o nich myslí, a většinou s ním souhlasila. Barbro a Kent ale pořád byli její rodiče a nedalo se s tím nic dělat.

„Nejhorší je, jak se dnes rasy neustále mísí,“ řekla Barbro. „Do naší čtvrti se právě přistěhovala rodina Švédky a Araba. Chudák ženská, ta s ním musí mít peklo, když pomyslím na to, jak se Arabové chovají ke svým ženám... A děti budou určitě ve škole šikanovat. Pak se dostanou na šikmou plochu a ženská začne litovat, že si raději nepořádila švédského chlapa.“

„Moje řeč,“ souhlasil Kent a snažil se ukousnout z obrovského krevetového sendviče.

„Nemohli bychom Johnovi dát na chvíli s politikou pokoj?“ zeptala se Liv trochu vyčítavě. „Řečí o přistěhovalecké otázce si užije ve Stockholmu až dost. Aspoň tady by si od toho mohl trochu odpočinout.“

John jí věnoval vděčný pohled a zároveň si ji s obdivem prohlédl. Byla prostě dokonalá. Světlé hedvábné vlasy měkce sčesané z obličeje. Čisté rysy a jasné modré oči.

„Promiň, miláčku. To nás nenapadlo. Jsme zkrátka jen hrozně pyšní na to, co John dokázal a jakého postavení dosáhl. Tak budeme mluvit o něčem jiném. Jak to například vypadá s tvým obchodem?“

Liv začala živě vyprávět o svých strastech s celním úřadem, který jí neustále ztěžuje podnikání. Dovážela nábytek a jiné bytové zařízení z Francie a doručovací lhůty se stále prodlužovaly. Zboží pak prodávala přes internet. John však věděl, že její nadšení pro obchod už vlastně trochu ochladlo. Čím dál víc se věnovala práci pro stranu. Ve srovnání s tím se všechno ostatní zdálo podružné.

Rackové nad nimi kroužili stále níž a on vstal.

„Navrhuju, abychom sklídili ze stolu. Ti ptáci začínají být nepříjemně vlezlí.“ Popadl svůj talíř, šel až na konec mola a vyhodil zbytky krevet do moře. Racci se po nich vrhli a snažili se ukořistit, co se dá. Co nezpracují oni, o to se postarají krabi.

Na chvíli zůstal stát, zhluboka se nadechl a zadíval se na obzor. Jako obvykle se pohledem zastavil na Valö a jako obvykle se v něm vzedmula vlna vzteku. Jeho myšlenky naštěstí přerušilo zabzučení v pravé kapse. Vytáhl rychle telefon, a než hovor přijal, podíval se na displej. Volal mu premiér.

„Co si myslíš o těch přáních?“ Patrik Martinovi podržel dveře. Byly tak těžké, že se do nich musel opřít ramenem. Tanumská policejní stanice byla postavena v šedesátých letech a připomínala bunkr. Když Patrik do budovy vstoupil poprvé, dýchla na něj bezútěšnost. Teď už si na vybledlou žlutou a béžovou barvu zařízení tak zvykl, že naprostý nedostatek útulnosti ani nevnímal.

„Zní to podivně. Kdo by každý rok někomu anonymně posílal přání k narozeninám?“

„Tak úplně anonymně ne. Podepsal se přece písmenem G.“

„No, to nám to ohromně ulehčuje,“ podotkl Martin a Patrik se zasmál.

„Čemu se smějete?“ zeptala se Annika, která je zpoza zaskleného pultu recepce viděla vcházet.

„Ale ničemu,“ odbyl ji Martin.

Annika se otočila na kancelářské židli a postavila se do dveří své miniaturní kanceláře. „Jak to šlo na ostrově?“

„Musíme vyčkat, co zjistí Torbjörn, ale opravdu to vypadá, že se někdo pokusil dům zapálit.“

„Postavím na kafe a probereme to.“ Annika vyrazila ke kuchyňce a strkala Martina s Patrikem před sebou.

„Podala jsi hlášení Mellbergovi?“ zjišťoval Martin už v kuchyňce.

„Ne, nepřipadalo mi to zatím nutné. Vždyť má přes víkend volno. Přece nebudeme šéfa rušit.“

„Máš pravdu,“ uznal Patrik a posadil se na židli nejbližší oknu.

„Tak vy si tu sedíte u kafe a bavíte se a mně nikdo nic neřekne.“ Ve dveřích se objevil Gösta a tvářil se mrzutě.

„Ty jsi tady? Vždyť máš volno. Jak to, že jsi nešel na golf?“ Patrik vysunul židli vedle sebe, aby si Gösta mohl sednout.

„Na golf je moc teplo. Říkal jsem si, že raději půjdu sem a napíšu nějaká hlášení a těch pár hodin si na golfovém hřišti vyberu, až nebude tak šílený hic. Kam jste to jeli? Annika říkala něco o žhářském útoku?“

„Skoro to tak vypadá. Zdá se, že někdo nalil benzin nebo něco podobného pod dveře a pak to zapálil.“

„A sakra.“ Gösta si vzal nugátovou sušenku a velmi pečlivě oddělil jedno kolečko od druhého. „Kde se to stalo?“

„Na Valö. V bývalé ozdravovně,“ odpověděl Martin.

Gösta okamžitě ztuhl. „V ozdravovně?“

„Ano, je to trochu zvláštní. Nevím, jestli jsi slyšel, že nejmladší dcera – ta, která jako jediná zůstala v domě, když celá její rodina zmizela – se nedávno vrátila a dům převzala.“

„Ta informace se ke mně donesla.“ Gösta upřel pohled do stolu.

Patrik se na něj zvědavě podíval. „No ano, ty jsi vlastně na tom případu zmizení tehdy pracoval, že?“

„Pracoval. Opravdu už jsem tak starý,“ konstatoval Gösta. „Zajímalo by mě, co ji vedlo k tomu, aby se nastěhovala zpátky.“

„Říkala něco o tom, že jim zemřel syn,“ řekl Martin.

„Ebba přišla o dítě? Kdy? Jak?“

„Nijak blíž nám to nevysvětlili.“ Martin vstal a došel pro mléko do ledničky.

Patrik se zamračil. To nebylo Göstovi podobné, aby bral nějaký případ takhle osobně, ale Patrik už se s tím setkal i dřív. Všichni starší policisté mívají jeden případ s velkým P. Případ, nad kterým donekonečna přemýšlejí a neustále se k němu vracejí v naději, že naleznou řešení či odpověď dřív, než bude pozdě.

„Ten případ pro tebe byl něčím zvláštní, vid’?“

„To tedy byl. Dal bych cokoli na světě za to, abych se dozvěděl, co se tam tehdy o Velikonocích stalo.“

„To asi nejsi sám,“ přikyvovala Annika.

„A teď je Ebba zpátky.“ Gösta si přejel rukou po bradě. „A někdo se pokusil dům podpálit.“

„Nejen dům,“ pokračoval Patrik. „Tomu žháři muselo být jasné – nebo s tím dokonce počítal – že uvnitř spí Ebba s manželem. Naštěstí se Mårten probudil a oheň uhasil.“

„Rozhodně je to zvláštní shoda okolností,“ uvažoval Martin. Gösta praštil pěstí do stolu, až Martin nadskočil.

„To je přece jasné, že to není žádná náhoda!“

Kolegové se na něj udiveně podívali a v kuchyňce se na chvíli rozhostilo ticho.

„Možná bychom se měli mrknout na ten starý případ,“ prolomil nakonec mlčení Patrik. „Jen pro jistotu.“

„Připravím materiály, které máme k dispozici,“ nabídl se Gösta. V jeho vychrtlém obličejí se opět objevil horlivý výraz. „Během let jsem si spisy sem tam procházel, takže vím, kde jich většinu najdu.“

„Domluveno. Pak si je rozdělíme a všechny je pořádně pročteme. Možná objevíme něco nového, když se na to podíváme nezaujatýma očima. Anniko, mohla bys prostudovat, co všechno o Ebbě máme v databázi?“

„Provedu,“ přikývla a začala sklízet ze stolu.

„Možná bychom také měli prověřit, jak jsou na tom Starkovi finančně. A jestli mají dům na Valö pojištěný,“ navrhl Martin a vrhl po Göstovi nejistý pohled.

„Myslíš, že to udělali sami? Nic hloupějšího jsem v ži-

votě neslyšel. Vždyť byli uvnitř, když dům začal hořet, a oheň uhasil Ebbin muž."

"Stejně bych to raději zkontroloval. Kdo ví, možná dům zapálil on, ale pak si to rozmyslel? Vezmu si to na starost."

Gösta otevřel ústa, jako by se chystal něco říct, ale pak je zase zavřel a oddusl pryč.

Patrik také vstal. "Myslím, že i Erika bude mít spoustu informací."

"Erika? Jak to?" Martin se zarazil uprostřed kroku.

"Zajímá se o tenhle případ už dlouho. Všichni z Fjällbacky o tom přece slyšeli, a když vezmeme v úvahu, čím se Erika zabývá, není divu, že ji ten příběh zaujal."

"Tak se jí zeptej. Jakákoli informace se může hodit."

Patrik přikývl, ale stejně se v něm ozvaly pochybnosti. Uměl si představit, jak to může dopadnout, když Eriku přizve k vyšetřování.

"Jasně, promluví s ní," řekl a kvůli sobě doufal, že toho nebude litovat.

Percy třesoucí se rukou naléval do sklenek svůj nejlepší koňak. Jednu podal manželce.

"Já nechápu, co tím chceš říct." Pyttan do sebe koňak rychle obrátila.

"Kdyby se děda tohle dozvěděl, určitě by se obracel v hrobě."

"Musíš to nějak vyřešit, Percy." Nastavila mu skleničku a on jí bez zaváhání dolil. Sice bylo teprve brzké dopoledne, ale v jiných částech světa už minula pátá. Dnešek vyžadoval kapku něčeho ostřejšího.

"Já? A co mám asi tak dělat?" Hlas přeskočil do falsetu a ruce se mu tak rozklepaly, že polovina koňaku skončila mimo skleničku.

Stáhla ruku se sklenkou k sobě. "Co děláš, ty pitomče?"

"Promiň, promiň." Percy se zhroutil do jednoho z velkých, omšelých křesel v knihovně. Ozvalo se rupnutí a on pochopil, že potah sedáku praskl. "Do prdele!"

Vylétl a začal do křesla kopat jako šílený. Všechno kolem něj se rozpadá. Celý zámek chátří, dědictví vyčerpal už dávno a teď ti hajzlové z finančního úřadu tvrdí, že musí vysolit spoustu peněz, které nemá.

„Uklidni se.“ Pyttan si otřela ruce ubrouskem. „Přece se to musí dát nějak urovnat. Ale stejně nechápu, jak je možné, že nám došly peníze.“

Percy se na ni podíval. Věděl, jak ji to pomyšlení děsí, ale v tuhle chvíli k ní cítil jen odpor.

„Jak je možné, že nám došly peníze?“ zařval. „Máš vůbec ponětí o tom, kolik každý měsíc utratíš? Nechápeš snad, kolik všechny ty věci stojí? Cestování, večere, šaty, kabelky, boty a šperky a co já vím, co si ještě kupuješ?“

Nikdy na ni takhle nekřičel a Pyttan ucouvla. Upřeně na něj zírala a on ji znal natolik dobře, že mu bylo jasné, že teď zvažuje dvě možnosti: dát se do boje, nebo ho uchlácholit. Jakmile její výraz roztál, věděl, že se rozhodla pro druhou alternativu.

„Miláčku, přece se nebudeme hádat kvůli něčemu tak ubohému, jako jsou peníze.“ Narovнала mu kravatu a zastrčila košili, která mu povylezla z kalhot. „A je to. Už zase vypadáš jako můj švarný zámecký pán.“

Vklouzla mu do náruče a on cítil, jak jí podléhá. Měla dnes na sobě šaty od Gucciho, ve kterých jí vždycky jen těžko odolával.

„Uděláme to takhle: zavoláš účetnímu a ještě jednou ty knihy projdete. Tak zlé to být nemůže. Určitě tě uklidní, když si s ním promluvíš.“

„Musím mluvit se Sebastianem,“ zamumlal Percy.

„Se Sebastianem?“ zopakovala Pyttan a zatvářila se, jako by kousla do něčeho odporného. Vzhledla k Percymu. „Vždyť víš, že se mi nelíbí, že se s ním stýkáš. Pak se zase já musím potkávat s tou nulou, co má za ženu. Prostě nemají vůbec úroveň. On je sice v balíku, ale stejně je to vidlák. Povídá se, že ho dlouho sledovala hospodářská kriminálka, jenže na něj nic nenašli. Ale je to jen otáz-

ka času, a až ho chytí, pak bychom s ním radši neměli mít nic společného."

"Peníze nepáchnou," poznamenal Percy.

Věděl, co mu účetní řekne. Žádné peníze už nemá. Všechny jsou pryč, a jestli se chce dostat z téhle polízanice a zachránit zámek Fygelsta, potřebuje kapitál. Sebastian byl jeho poslední nadějí.

Zavezli je do nemocnice v Uddevalle, ale zdálo se, že je všechno v pořádku. Kouř se jim do plic nedostal. Prvotní šok opadl a Ebbě připadalo, jako by se probudila z podivného snu.

Uvědomila si, že se setmělo a už na práci nevidí, a rozsvítila lampu na psacím stole. Teď v létě přicházel soumrak plíživě a ona si pokaždé dost dlouho namáhala oči, než jí došlo, že si musí rozsvítit.

Andělíček, na kterém pracovala, jí v prstech vzdoroval. Usilovně se snažila nasadit očko řetízku na správné místo. Mårten nechápal, proč dělá šperky ručně, když by je mohla nechat vyrábět v Thajsku nebo v Číně, zvláště teď, kdy jí přes internetový obchod přicházela spousta objednávek. Jenže jí by pak připadalo, že ta práce nemá smysl. Chtěla každý šperk vyrobit ručně, do každého náhrdelníku, který odeslala, chtěla vložit stejné množství lásky, vlastního smutku i vzpomínek. Kromě toho ji výroba šperků po dni plném malování, zatloukání hřebíků a řezání uklidňovala. Když ráno vstávala, bolel ji každický sval v těle, ale během práce se šperky se tělo uvolnilo.

"Už jsem všude zamkl," oznámil jí Mårten.

Ebba na židli nadskočila. Neslyšela ho přijít.

"Sakra," ulevila si, protože očko, které už měla skoro nasazené, zase sklouzlo.

"Nechceš toho aspoň dneska večer nechat?" zeptal se Mårten opatrně a postavil se těsně za ni.

Cítila, že Mårten váhá, jestli jí má položit ruce na ra-

mena. Dřív, než se stalo to neštěstí s Vincentem, jí často masíroval záda a jí se moc líbilo, jak se jí rozhodně, ale zároveň něžně dotýká. Teď jeho dotyk snesla jen stěží a obávala se, že jeho ruce instinktivně setřese, jemu to ublíží a propast mezi nimi se ještě zvětší.

Ebba se opět pokusila nasadit očko a konečně se jí to podařilo.

„Záleží na tom, jestli zamkneme?“ poznamenala, ale neotočila se k němu. „Toho, kdo nás chtěl v noci upálit, zamčené dveře evidentně neodradily.“

„Tak co budeme dělat?“ opáčil Mårten. „Můžeš se na mě aspoň podívat, když se mnou mluvíš? Tohle je důležité. Někdo se nám snažil podpálit dům a my nevíme kdo ani proč. Copak tobě to nepřipadá příšerné? Nemáš strach?“

Ebba se k němu pomalu otočila.

„Čeho bych se měla bát? To nejhorší už se stalo. Zamčené dveře nebo odemčené, mně je to fuk.“

„Takhle to dál nejde.“

„Proč ne? Vždyť jsem udělala, co jsi chtěl. Vrátila jsem se sem, přistoupila jsem na tvé velkolepé plány, že tuhle zříceninu zrenovujeme a pak tu v našem soukromém ráji budeme žít šťastně až do smrti, zatímco hosté budou přijíždět a zase odjíždět. Vždyť jsem na to kývla. Tak co ode mě ještě chceš?“ Sama slyšela, jak chladně a nesmiřitelně to vyznělo.

„Nic, Ebbo. Nechci od tebe nic.“ Mårtenův hlas mrazil stejně jako předtím její. Otočil se a vyšel z pokoje.

Fjällbacka 1915

Konečně je volná. Přijali ji do služby na statku v Hamburgsundu a svou pěstounku ani ty její příšerné baranty už neuvidí. A zaplatí-pánbůh ani pěstouna. Čím byla starší a vyspělejší, tím častěji ji v noci navštěvoval. Poté co začala každý měsíc krvácet, žila v setrvalém strachu, že se v ní uhnízdí dítě. To by jí tak ještě chybělo. Nehodlala skončit jako ty uplakané, vyděšené dívky, které přicházely klepat na matčiny dveře s ječícími uzlíčky v náručí. Už jako malá jimi pobrdala, tou jejich slabostí a odevzdaností.

Dagmar si sbalila svých pár švestek. Z rodného domova jí nic nezůstalo a tady jí nedali nic, co by stálo za to vzít s sebou. Přesto nehodlala odejít s prázdnou. Vplížila se do ložnice pěstounů. Ve skříňce pod postelí až úplně u zdi uchovávala pěstounka šperky, které zdědila po matce. Dagmar si lehla na zem a skříňku vytáhla. Pěstounka byla ve Fjällbace a děti si brály venku na dvoře, a tak ji nikdo nemohl vyrušit.

Odklopila víko a spokojeně se usmála. Ve skříňce bylo tolik ceností, že ji to na nějakou dobu zabezpečí. Měla radost z toho, jak to tu čarodějnici bude mrzet, až zjistí, že o šperky přišla.

„Co to děláš?“ Ze dveří se ozval pěstounův hlas a ona nadskočila.

Dagmar si myslela, že pracuje venku ve chlévě. Srdce se jí v brudě prudce rozbušilo, ale pak se v ní rozhostil klid. Její plány nesmí nic překazit.

„Co asi tak myslíte?“ opáčila, vyndala všechny šperky ze skříňky a strčila si je do kapsy sukně.

„Zbláznila ses, holka? Ty tu kradeš šperky?“ Přistoupil o krok blíž a Dagmar ho zastavila pohybem ruky.

„Přesně tak. A radila bych vám, abyste se mě nepokoušel zastavit. Jinak půjdu rovnou za četníky a povím jim, co jste se mnou prováděl.“

„To by ses neopovážila!“ Zatnul ruce v pěst, ale pak se mu v očích